

⁸ Копитаръ за пръвъ пѣтъ посочи тия бележити явления. Още Тунманъ забелязалъ нѣкои допирни точки между ромѣнски и албански, сѣщо както доказвалъ и автохтонията на албанцитѣ (Untersuchungen ueber die Geschichte der oestl. eur. Völker, Leipzig 1774).

⁹ Бѣлг., сръб. пуле (pullus asini), пиле (pullus galinae, алб. púlja, м-ром. púlju), бѣлг. церъ (quecus cergus), бакълъ (rosulum), фурка, (furca сѣщо и въ албан.), фурна (сръб. фуруна, албан. furr̥a, новогръц. φοῦρνος); *фортуна* въ смисълъ на *буря* се срѣща у далматинцитѣ, у планинцитѣ на вѣтрешна Босна и въ Балканитѣ, близо до Черно-море; бѣлг., сръб., гръц. клисура, проломъ (clausura), бѣлгар. егрекъ (ср. grex), тѣрло (стадо, ром. тѣгла, латин. turma), камван (campana, сѣщо и алб., гръц.); старо-бѣлг., новобѣлг., новогръц., албан.: тента (tentorium), бѣлг. рака (погребаленъ ковчегъ, arca), оцѣтъ (acetum), старобѣлг. цѣсаръ, по-късно царъ (отъ caesar, но не отъ χαῖσαρ); ново бѣлг. каптисвамъ (capio), патѣж, (patior), вирѣж, вирѣя, (vireo, вирѣе и зеленѣе, въ една народна пѣсенъ), старобѣлг. комѣкати (communicare), новобѣлг. маторъ (maturus: триста овни, се матори): Народна пѣсенъ въ Общъ Трудъ, 1868, III, 64, ср. старосръб. воля стари, воля заматорѣли въ образѣ, Typicon S. Savae ed. Konst. Jireček, XV, 1874, 140. Ср. Дриновъ, Заселение, 146.

¹⁰ Miklosich, Die Fremdwörter in den slav. Sprachen, Wien 1867 ad *aresa*.

¹¹ Jornandes, с. 51; W. Strabo, De rebus eccles 7; Дриновъ, 143.

¹² Старо-слав. усерѣзъ, гот. ausahriggs (inauris), гонѣзнѣ, гот. ganizan (sanari). Ново-бѣлг. друсамъ (quasso), раздрусанъ (conquassatus), гот. drus (ruina), сетне (serius), сетнина (consecutio), гот. seithu seiths (serum, sero), сакамъ (quero), гот. sokian, варда (custodia), гот. vardia, ср. ново-бѣлг. щрък, щъркелъ; Шафарикъ, I. 469, 470, забележ. 130.

¹³ Const. Porph., De adm. imp., стр. 30.

D.

¹ Шафарикъ, op. cit. II, 250 и сл.

² Glagolita Clozianus, prolegomena XXX.

³ Дриновъ, Заселение, 145—149.

⁴ „Къмъ словѣнското племе принадлежали сѣщо и бѣлгарскитѣ славяни, подобно на дакийскитѣ, чиито останки едва напоследъкъ изчезнаха между ромѣнитѣ въ Трансильвания, сѣщо както и панонскитѣ и карантанскитѣ. Тѣ всички сѣ потомци на оня славянски народъ, който билъ известенъ на Иорнанда и Прѣкопия подъ името *Slaveni* и Σκλαβηνοί, пренесено отъ грѣцитѣ и римлянитѣ, и най-подиръ отъ самитѣ славяни, на всички славянски народи“ (Miklosich, Altslov. Formenlehre in Paradigmen. Wien 1874, стр. XI).

⁵ За името словѣни, ср. Шафарикъ II, 29—52.

⁶ Подробности у Шафарика и Дринова 152 и сл.

⁷ Шафарикъ I, 369, идентифициралъ северанитѣ съ финскитѣ сабири (Σαβειροι), чието преселение отъ Кавказъ къмъ Дунава не е доказано. Сѣщо и името *себри*, което означавало единъ видъ крепостни въ стара Сърбия (и сега въ Сърбия и Далмация